

Sygn. akt V KS 19/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **T. M.**

oskarżonego o czyny z art. 160 § 3 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w dniu 25 września 2018 r.,

kwestii dopuszczalności skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt II K [...] i przekazującego sprawę

do ponownego rozpoznania,

postanowił:

1. pozostawić skargę bez rozpoznania;

**2. obciążyć oskarżonego uiszczoną przez niego opłatą sądową
w kwocie 450 zł.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 24 stycznia 2018 r., postępowanie karne wobec T. M. o dwa czyny, z których każdy wyczerpywał dyspozycję art. 160 § 3 k.k., na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzono na okres 2 lat próby. Sąd orzekł nadto od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kwotę 40.000 zł tytułem częściowego odszkodowania jak i

zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, a także zasądził od oskarżonego koszty postępowania.

Wyrok ten został zaskarżony przez prokuratora i obrońcę oskarżonego.

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 22 maja 2018 r., uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Skargę od wyroku Sądu odwoławczego, w oparciu o przepis art. 539a § 1 k.p.k., złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzut obrazy art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. poprzez uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wyłącznie z uwagi na ustawowy zakaz skazania w postępowaniu apelacyjnym osoby, co do której postępowanie w pierwszej instancji warunkowo umorzono, pomimo iż w sprawie zachodzą podstawy faktyczne i prawne uzasadniające uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na tę skargę, prokurator wniósł o jej oddalenie jako niezasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga ta okazała się niedopuszczalna.

Rozważania należy rozpocząć od tego, że stosownie do treści art. 539a § 3 k.p.k. skarga na kasatoryjny wyrok sądu odwoławczego może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 (w istocie chodzi o § 2 zdanie drugie tego przepisu) lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Katalog tych podstaw ma niewątpliwie charakter zamknięty, o czym przekonuje użycie przez ustawodawcę określenia „wyłącznie”.

Przypomnieć też trzeba, że art. 530 § 2 k.p.k. przewiduje, iż prezes sądu, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia m.in. wówczas, gdy oparto ją na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Natomiast przepis art. 531 § 1 k.p.k. nakazuje Sądowi Najwyższemu pozostawienie przyjętej kasacji bez rozpoznania, jeżeli została ona bezpodstawnie przyjęta. Stosownie do treści art. 539f k.p.k. w postępowaniu skargowym uregulowanym w rozdziale 55a k.p.k.

stosuje się odpowiednio wskazane wcześniej przepisy art. 530 § 2 i art. 531 § 1 k.p.k. Odpowiednie stosowanie oznacza tu stosowanie ich wprost, gdyż zarówno kasacja, jak i skarga na wyrok sądu odwoławczego to nadzwyczajne środki zaskarżenia rozpoznawane przez Sąd Najwyższy i brak jest argumentów juredycznych, by różnicować procedowanie w ich przedmiocie w omawianym tu zakresie.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że skoro w postępowaniu skargowym stosuje się przywołane przepisy dotyczące kasacji, to oznacza to, iż prezes sądu odwoławczego (przewodniczący wydziału, upoważniony sędzia – art. 93 § 2 k.p.k.) za pośrednictwem którego wnosi się omawianą skargę do Sądu Najwyższego, powinien dokonać kontroli jej dopuszczalności m.in. biorąc pod uwagę powołane w niej podstawy. W razie zaś niespełnienia ustawowych wymogów w tym zakresie, tj. sformułowania zarzutów innych aniżeli wyliczone w art. 539a § 3 k.p.k., organ decydujący w kwestii przyjęcia tego środka zaskarżenia winien wydać zarządzenie o odmowie jego przyjęcia. Gdy jednak organ ten nie dopełni wskazanych tu obowiązków procesowych, Sąd Najwyższy winien pozostawić przyjętą skargę bez rozpoznania, jako niedopuszczalną (art. 539f k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 *in fine* k.p.k. i art. 531 § 1 k.p.k.).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że autor skargi jedynie formalnie czyni zadość podstawom tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, powołując się w nim na obrazę przez Sąd odwoławczy art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że odczytanie tej skargi poprzez pełną jej treść łącznie z uzasadnieniem (art. 118 § 1 k.p.k.), ale również podnoszonego w zarzucie rzekomego uchybienia, dowodzi, że rzeczywistym zamierzeniem skarżącego było zakwestionowanie przyjętych ustaleń faktycznych i spowodowanie rozpoznania raz jeszcze jego apelacji w celu doprowadzenia do uniewinnienia oskarżonego. Tym samym skarżący nie wskazuje w istocie na brak zaistnienia podstaw do wydania wyroku kasatoryjnego przez Sąd odwoławczy, lecz stara się wywołać ponowną kontrolę apelacyjną. Przekonuje o tym choćby przywoływanie argumentacji podawanej już w środku odwoławczym obrońcy od wyroku Sądu Rejonowego. Powołanie się na okoliczności, które w ogóle nie mogą uzasadniać zarzutu naruszenia art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k.,

nie może skutkować uznaniem dopuszczalności skargi na wyrok odwoławczy. Rzecz bowiem w tym, że samo formalne powołanie się na uchybienia, o których stanowi art. 539a § 3 k.p.k. bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w tym przepisie, nie czyni omawianej skargi dopuszczalną.

Podsumowując należy wyrazić pogląd, że „odpowiednie” **stosowanie art. 530 § 2 k.p.k. w związku z art. 539f k.p.k. w postępowaniu wszczętym skargą na wyrok sądu odwoławczego** pozwala na uznanie skargi za niedopuszczalną nie tylko wtedy, gdy oparto ją na innych podstawach niż wskazane w art. 539a § 3 k.p.k., ale także wówczas, gdy tylko formalnie taką podstawę powołano w skardze, choć w rzeczywistości rozstrzygnięcie jest kwestionowane z innych powodów niż wymienione w tym przepisie (art. 118 § 1 k.p.k.).

Skoro zatem w niniejszej sprawie skarżący podjął próbę obejścia formalnych wymogów skargi na wyrok sądu odwoławczego, która nie mogła okazać się skuteczna, w związku z czym przedmiotowa skarga w ogóle nie powinna być przyjęta, co jednak nastąpiło, Sąd Najwyższy zobligowany był do pozostawienia jej bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.